

της ἐπαρχίας τοῦ Κράτους του, νὰ δηλώσει πῶς χροφ δὲ διένει σύντομον αὐτός, οὗτος οἱ πρόγκηπες, καὶ πῶς τὰ λεφτά ποὺ θὰ διδεῖνονται γιὰ τοὺς χροφούς, τὰ στέλνοντα στοὺς "Ἀγιομαυρίτες" καὶ στοὺς Κουμιδίτες. Τὰ ίδια θὰ μάνανε κ' οἱ πλουτομάρτες μας—μιατὶ στὰ τέτια ἀντιγράφουντε μαζιμούδικωτατα τὸ Παλάτι.

*

Αλλο τὸ ξένοχο ἄρθρο ποὺ δημοσίεψε πάνου σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα ή «Ακρόπολη» τῆς Τρίτης, ξανατυπώνουμε τοῦτα τὰ χρυσόλογα :

«Ο ἄξων τοῦ κόσμου δι' αὐτὰς τὸ κουρέλις· δι' αὐτὸς τοῦ βίου τὸ κουρέλις· δι' αὐτὸς τοῦ γάμου τὸ κουρέλις· δι' ἡλεκτρισμὸς καὶ ἡ φωτιὰ τοῦ ἔρωτος τὸ κουρέλις. Αἱ ἥδοναι τῆς οἰκιακῆς ἑστίας, αἱ ἥδοναι τοῦ βίουνος καὶ τοῦ ἀνοικτοῦ ἀέρος, αἱ ἥδοναι τοῦ βιβλίου, αἱ ἥδοναι τῆς κουβέντας, αἱ ἥδοναι τῆς ἔξοχῆς καὶ τοῦ περιπάτου, αἱ ἥδοναι τῆς ἐργασίας καὶ τῆς νίκης, αἱ ἥδοναι τῆς ἀγάπης καὶ τῆς φιλανθρωπίας, αἱ ἥδοναι τῆς πίστεως καὶ τῆς θρησκείας, αἱ ἥδοναι τοῦ κοινωνικοῦ καλοῦ καὶ τοῦ πατριωτικοῦ ἀγαθοῦ, δι' αὐτὰς διὰς εἶναι βλακεῖαι, ξυναμώραμα, δισκαλισμοί, ραμολισμοί.

Καὶ ὑπότασσονται εἰ; διτὴν αὐτὴν τὴν φρενομοδίτιδιν εἰς ἡλίθιο: οἱ ἄνδρες, παρασυρόμενοι, γονατίζομενοι, αὐτοματιζόμενοι, ἐπιδημούμενοι, ὑπνωτιζόμενοι, φαρμακονόμενοι. Καὶ μεταδίδεται τὸ κακόν, ὡς τύφος, ὡς εὐλογίας, ὡς χτίξιο, ἀπὸ τὰ πάνω εἰς τὰ κάτω, ἀπὸ τὰ δεξιά εἰς τὰ ἄριστα, ἀπὸ τὰς μακρυτέρας εἰς τὰς πλησιεστέρας, ἀπὸ τάξις τάξι, ἀπὸ σκαλοπάτι σὲ σκαλοπάτι, ἀπὸ πάτωμα σὲ πάτωμα.»

*

ΜΑ καὶ καὶ ή «Ακρόπολη» σὰν τὸ Βεσιλία φέρνεται. Στήν πρώτη σελίδα της (στὸ ίδιο φύλλο πάντα) κουρελιάζει τὸ «Κουρέλια» καὶ στήν τέταρτη σελίδα τὸ λιθανίζει, τὸ σηκώνει εἰὰν τὴν ιερὴ σημαία τοῦ Ηροφόρου, μὲ τὸ «Καρνέν» της δόσου φιγυράρουν τὸ ἀλεφῶν κυανόχρου παγιετοστόλιστον» τῆς κ. Ιαταλεονάρδου, τὸ «πόνοχρώσεως ἀργυροχρόου» τῆς κ. Ιαταπανγιώτου καὶ τὰ «έχροντα φρέματα τῶν Αθηνῶν».

Τι νὰ σου κάνουν καὶ αὐτές οἱ φωχῆς διαν τὶς ξενισταὶ μὲ τὶς ρεκλάμες σας, σὰ νὰν τοὺς λέτε πῶς τὸ μόνο ποὺ ἔχει καὶ ποὺ μπορεῖ νὰ ἐπιδεῖξει κάθε κυρά καὶ κάθε σουσουράδη (σὰν ἀνθρώπος δὲ ποὺ εἶναι κι αὐτή!) σ' ἓνα σαλόνι εἶναι ή τουαλέτα τῆς!

Μαζιμούδιμος ἀιδὸ τὴ μιὰ μεριά καὶ ταρτουφισμὸς ἀπὸ τὴν ἄλλη. Νά, ἀλάκαιρη ἡ κοινωνικὴ μας καταντεῖ. Καὶ στὰ υστέρα, δὲ σκάμε παρὰ στριγγίλουμε σὰ γορεῖ τοῦ Σεκάκου, ποὺ λέει κι ὁ Πόλλης, γιὰ τὸ ξεσκλάδωμα τῆς Ρωμᾶς ἀπὸ τὴ μόδη καὶ γιὰ τὴν πνεματική της ξανγίνηση.

Δὲν πάμε στὸ γεροδιάδο !

*

ΤΟ ἄξθρο τοῦ «Μέλλοντος» ποὺ ξεσκεπάζει τὰ νυτικά μας κάλια καὶ ποὺ καὶ μείς σήμερ, σ' ἄλλη σελίδα,

τούπη καὶ μ' ἔα κοριτσάκι δυὸ χρονών στὴν ἀγκαλιά. «Ηταν ἔν' ἀρφανὸ τῆς πλύστρας του εἴπε. Πέ θυνε ἡ μάνικα του τώρα καντά καὶ τὸ λυπόθηκε νὰ ταρφίνει στοὺς πέντε δρόμους. «Ἐνν κομάτι φωμ! Θὲ περισέψη καὶ γι' αὐτὸ στὴν κούλια. Κ' ἡ γυναικαδίρφη τὸ λυπήθηκε σὲ πρώτο καὶ δὲ ρώτησε περ στότερα. Κ' ίσως θὲτης ἔμσχες μὲ δοσα ἔμσχες, ἀν τίτου χαζες καὶ δ κόσμος γύρω της. Μὰ τούτος ἔχει χρέος νὰ βγάζῃ τὴν ἀλήθεια πάντοτε στὸ φῶς καὶ τὴ φορά αὐτὴν ἐδὼ στὴν πόλη εἰχαν τὸ φόβο πῶς δὲν τὴ λέσει ὀλάκερη ὁ πρώην ἔταρχός τους.

«Η ἀλήθεια ἔπερπε λοιπὸν νὰ θριαμβεύψῃ μ' ὄποιανδήποτε θυσία. Εἰν' ὁ νόμος τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀρχόντιας ἀπ' τὸ χωριό. «Ἄν η στερνή, διαν ἡ Φρόσω ντρόποιατε τὸ γένος, δὲν ἀνοίκει τὸ στόμα της στὸν ἀδιάφορο πατέρα, τότε σὰ νάχες ἡ φάρη κάπιο λάκκο καὶ γι' αὐτήν. Τώρα διμώς ἡ συνείδηση της εἶναι καθαρή, δὲν ἔχει διάλου φόβο ἀπ' τὸ έμπροστιασμα μὲ τὸ γαμπρό της, τὸ δίκιο εἰν' διλο μὲ τὸ μέρος της. «Ἡ χωριάτικη ἀρχοντικὴ μπορούσε νὰ ύψωθη μὲ διλη της τὴν πενηντήνης ἀδερφῆς να-αστηθοῦν ἀφειλούνει κητα, αύστηρά, ἀπαράγραφτα. Το γκρίνιασμα ἀρχισε. «Ο Θώμος Κρανιάς ἔχει τὸν τρόπο του νὰ τὸ

δινουμε μικρή του περιληφή, ἔπερπε νὰ μελετηθεῖ ἀπὸ διλους τοὺς ἀξιωματικοὺς τοῦ ναυτικοῦ μας, νὰν τοὺς συγχινήσει, νὰν τοὺς σπρώξει σὲ κάποιο γενναῖο κίνημα.

Γιατὶ ἐπιτέλους τὸ Ναυτικό μας ἔχει καὶ φιλότιμους ἀξιωματικούς, καὶ μάλιστα ἀπὸ τοὺς νέους, ποὺ ξέρουν πολυκαλὰ τὰ χάλια τοῦ ναυτικοῦ μας, ποὺ τὰ αἰστάνουνται βαθιά, ποὺ ντέρουνται νὰ παίρνουντε μιστοὺς καὶ γαλόνια δίχως νὰ δουλεύουν, μὰ ποὺ ἔχουν καὶ τὴν ἔδυναμα διλ' αὐτὰ νὰν τὰ λένε γαμηληφώνα καὶ σὲ φίλους τους καὶ νὰ μήν τὰ βροντεφωνάζουν ἔκει ποὺ πρέπει.

Φανταστεῖτε ἀπὸ πόσα διλλα κακὰ θὰ μᾶς ξεντρόπιαζε μὰ διαμαρτύρηση (δισο ἐντιπειναρχικὰ κι ἀν εἴτανε) τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ ναυτικοῦ, ποὺ νὰ ζητάνε νὰ παριτηθοῦν γιατὶ δὲ θέλουνε, σὰν «Ἐλλήνες κι αὐτοί, νὰ χρησιμεύουν ὡς δικιολογία γιατὶ νὰ κλέβεται τὸ χρῆμα τοῦ Ελλ. λαοῦ τόσο ἀτιμα καὶ τόσο ξεσπίωτα. Απὸ τοὺς «ενέους» διλ τὰ καρτερούμε, καὶ ἔχει εὐτυχῶς ἀρχετοὺς «ενέους» καὶ τὸ νυτέο μας.

Ο ΔΕΚΑΛΟΓΟΣ

A'.

ΑΠΟ ΣΤΡΑΒΟΥ ΔΙΑΒΟΛΟΥ

Καλὸ τὸν λέγαν κι ἔξιο τὸν παππα Λευτέρη, ἀλλα δόλια ἡ παππαδιὰ πολλές φορὲς τὸν εὔρισκ' ὑπεράξιο! Φαίνεται, μάτια μου, πῶς ἡ ἀγιοσύνη του, βάνοντας σὲ πράξη τοῦ θεοῦ τὰ λόγια: ιάγωστοῦ! δὲν ξαναίστηκεντες μὲ μὴ γυναικάρα μίσ' τὸ χωριό δέριλητη! Ο παππᾶς δὲν εἴτανε ζαβίς καὶ νούς θετε δὲ πῶς μέσ' στὰ μάτια τῆς παππαδιὰς δὲν ἐπίτανε τὶς χωριστὲς νὰ τὶς φιλήσῃ, γιατὶ κίντυνος εἴτανε, θαρρῶ, νὰ τοῦ συνομαδηθοῖνε τὰ γένεα, πρὶν τοῦ τὰ κόψη δέσποιτας. Γλυκομίλητος, διπως εἴτανε, κι διμορφάνθωπος, μὲ ξανθὰ μαλλιά καὶ μαύρα μάτια, γεμάτα φωτιές, έβανε στὸ κυνηγητό πότε τὴ μιά, πότε τὴν ἄλλη, ἀρχίζοντας ἀπ' τὰ βλογυράτα καὶ τελειώνοντας στὶς τοιμπιές καὶ τὰγκαλιάσματα, πιὸ τρανὰ σημάδια τῆς γκαρδικῆς ἀγάπης! Ή μακούοιρα ἡ παππαδιὰ βλέποντάς τον νὰ παραστραπῇ πῆγε νὰ σκάσῃ νὰ φριμακωθῇ ἀπ' τὴ λίπη της δὲν εἴτανε μικρὸ πρᾶμα! Νιά κι αὐτὴ κι διμορφη, μποροῦσε, νὰ σᾶς χρώ, νὰ μὴ βάλῃ μυράζει μὲ τέτια καταντιά: βλογυράτας δὲν παππᾶς τὴ μιά καὶ τὴν ἄλλη... μὲ τὴ γυνίκα του παιδι: δὲν ξανει! Καὶ πῶς γύρευε νὰ τὰ μπαλώσῃ δὲν παππᾶς, δι κατεργάρης, τὶ τερτίπια καθέ φορὰ τῆς ἔθναζε, εἶναι νὰ φρίξῃ δι νοῦς τὰν θράψου! Τὴν πρώτη βολὴ ποὺ τὸν ἐπιτάσε, πάνω στὸ βλογυρήδι μιᾶς γειτονοπούλας, εἴτανε νύχτα, θεο-

σκότεινα· νὰ παππαδιὰ ἔμπηξε τὶς φωνὲς κι ἀρπάξει τὰ μαλλιά τὴ γεβεντισμένη. — Πῶ, πῶ! δουλειὰ ποὺ τὴν ἐπαθε! — φωνάζει δι παππᾶς — ἀπὸ στραβοῦ διειδού, παππαδιά, πῆρε τὴν ζένη κοπελιάτη γιὰ σένα! Κοιρασμένες ἐρχόμανε, στοιτάδι μπροστά μου πίσχ κ' ἔνας ίσκιος σιμὰ στὸ σπίτι μου· νὰ πεππαδιά μου πίσχ κ' ἔνας ίσκιος σιμὰ στὸ σπίτι μου· νὰ πεππαδιά μου πίσχ κ' ἔνας ίσκιος σιμὰ στὸ σπίτι μου· νὰ πεππαδιά μου πίσχ κ' ἔνας ίσκιος σιμὰ στὸ σπίτι μου.. Βλογυρένη καὶ σύ, χρι στιανή, δὲ μου φώναζες πῶς είσαι ξένη;

«Αλλιτες πάλι, ζυγώνανε μαλλιστα καὶ Χριστούγεννα, νὰ πεππαδιά τὸν ἔχασε τὸν παππᾶ καὶ κανεινές δὲν είζερε νὰ τῆς πῆ ποῦ πῆγε. Δὲν ἥρθε νὰ φάρη τὸ μεσημέρι καὶ βράδυσας χωρίς νὰ τῆς εἴτανε της. Κει ποὺ γυρίζειν ἔνα στενοσόκκο, κουκουλωμένες, ξπωτες εἴτανες τὸν παππᾶς τὸν θεοῦ τὰ λόγια: ιάγωστοῦ! Δὲν ξαναίστηκεντες μὲ μὴ γυναικάρα μίσ' τὸ χωριό δέριλητη! — Στάσου! τῆς φωνάζει τρανταχτά, στάσου! καὶ τὸ βάσινε κι αὐτὴ στὸ πόδια. Ή μάννα της καθαρή, σὰ γριά, έμεινε μοναχὴ στὸ σοκάκι. «Ετρεχειν γυναικάρα σὰ λαγωνικό, μὰ καὶ τῆς παππαδιάς τὰ πόδια φτερά, θαρρεῖς, βγάλαιε καὶ τὸ βορρειανὸ μποροῦσε νὰ περάσῃ! Σὲ λίγο τὴ γράπωσε πὸ τὰ φουστάνια, τὰ κουρέλλιας, δισο νὰ πῆ διμήρη, τῆς κατεβασε πὸ τὸ κεφάλι τὸ μαντόλι καὶ τὰ μαντόλια καὶ... πίσω σ' ἔχω Σατανά! Κατώ πὸ τὰ φουστάνια βρέθη! δι παππᾶς, διλοσώματος! Τὴν παππαδιά τὸν ἐπιτάσε πάλι τρεμούλα, λιγώθηκε, μαθέσ, νὰ καρδιά της κι ακούμπισε στὸν τοχο νὰ μὴ γκρεμιστῇ..

— Χρονιάρες μέρες, μωρέ, πῆγες νὰ μχαρίσης, αντίχριστε;

— «Ἄχ! παππαδιά μου! Τὶ νὰ σου πῶ καὶ τὲ νὰ σ' ὁμολογήσω, ποὺ πίστη πιὰ δὲ βάνεις σὲ μένα καὶ πᾶν τὰ λόγια μ' ἀδίκα!

— Μπρέ παππᾶς μασκαρεμένος τὰ Χριστού-

γεφεύγη καὶ νὰ τὸ ξεχνά τη μέρα ολάκερη στὸν καφενέ, μὲ δὲ μπορεῖ νὰ περνήσει κι δίλη τὴ νύχτα. «Η ἀργῆ ἡ γρήγορα ἔρχεται τὸ βράδυ στὸν κούλια του, διμερά σηκάσουν τὰ παιδιά στὸν ἄλλη κέμαση, λύνεται τὴ γλώσση τῆς χωριάτισσας καντά στὸ τζάκι, πού κάθεται μὲ τὸ τσουρέπι της:

«Δὲν σόρτανες νὰ μάζεις τὸν παραστραπής μέρης της τοιμπιές τηνέσσας. Εἶχεις καὶ μούτρα καὶ παρησιάζεται σὲ δινό κόσμο! «Βγάλετες τὸν παππᾶς της ιδιαίτερης τηνέσσας. Ο Θώμος Κρανιάς σώταιε.

«Γέρωντας δινθρωπός! Κακά γραφτά τ

γεννήσ. ποῦ ἔχουστηκε, ποῦ τόδε; πουθενά γραμ
μένο;

— "Άκουσα, παππαδιά μου νὰ λένε πώς διπλάς ποὺ δὲν κάνει παιδιά, πρέπει νὰ γυρίσῃ μιὰ βραδύτη ντυμένος γυναίκα, κ' ἵπα τοιχώ τὴ βραδύτη ποὺ γυρίζουν κ' οἱ σκαλικάντζαρο! Γιὰ σένα τόκχαντ, παππαδιά μου, μαράζει τόχη νὰ σὲ λένε στρέφα..."

— Κ' ἔτοι δά, ἀπὸ στρεβοῦ διαβόλου ἀντεμωθήκαμε! Φχαριστῶ, πκππτὴ μου, φχαριστῶ! Σὰν τοκανες γιὰ μένχ νάχηγς τὴν εὔχὴ τῆς; μάννης σου!

Τὸ καινύριο τοῦτο χάπι δὲν τόχαψε ἡ παππα-
δία. Λυσσακὸ τὴν ἐπικεσσε καὶ, σὰν κόρη τῆς Εὔας
κι αὐτή, δὲν ἄργυρος νὰ τοῦ τὸ πληρώσῃ! Δὲν πέ-
ρατ' ὁ χρόνος κι ἀξαφύ' ὁ παππᾶς βρίσκει μιὰ νύχτα
τὴν παππαδιὰ στὴν κάμαρα τοῦ δεσπότη κλεισμένη.
'Ανέβηκε τὸ αἴμα νὰ τέν πνίξῃ κι ἔρχισε τὶς φωνές
καὶ τὶς φοβέρες, μὰ ἡ παππαδιὰ τὸ κέφι : τοὺς δὲν
τόχασε! —Μὴ σκουζής άδικα, παππᾶ, μὴ δέρνε
σαι τοῦ κάκου κ' ἐγὼ γιὰ σένα τοῖλαν! Ηλαϊδὶ δὲν
κάνω παππαδιά, θὰ κάνω δεσ-στίνα!

Λένε πώς ἡ δεσποτίνα ἔκανε παιδί x' ἡ καρδιά του παππά πῆγε στὸν τόπο της. Ἀπὸ τύτες δὲν ἔπαιρνε πιὰ τις ξένες γυναῖκες γιὰ τὴ δική του κι οὔτε τυύθηκε σχ γυναίκα τὰ Χριστούγεννα!

Γ. ΑΒΑΖΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΩ ΚΟΣΜΟ

И ТЕХНИКИ И БИОЛОНГИ

Після засідання відбулося засідання комісії

«Δέκα χρόνια περάστηνε, καὶ οὐκένας, μέσα σὲ
ὅλη τὴ Γερμανία, ἀπὸ χρέος του κ' ἔτοι ἀπὸ τὴ
συνείδησή του παρακ νημένος, δὲν παρευσιάστηκε
γιὰ νὰ ὑπερασπιστῇ τῶνομα μου τὸ καταδίκασμένο
σὲ μιὰ παράλογη σιωπή. Μοιάχα ἔνας ξένος, ἔνας
Δανός, φυιτικ λεπτοστόχαστος, καὶ μὲ ἀρκετὸ θάρ-
ρος, βγῆκε μπροστά στοὺς φεύτικους φίλους μου καὶ
τοὺς ἔντισταθηκε. Σὲ ποιό γερμανικὸ πανεπιστήμιο
θὰ μποροῦσε κανεὶς σήμερα νὰ κάμη μαθήματα γιὰ
τὴ φιλοσοφίας μου σᾶν ἔκεινη ποὺ ἔκαμε τὴν περ-
ιμένη τὴν ἀνοιξην δ Γεώργιος Μπράντες στὴν Κοπε-
ταγην, δείχνοντας μὲ τοῦτο, ἀκόμα ἀλληλ μιὰ φορά,
πώς εἶναι σωστὸς ψυχολόγος :»

Αὐτὰ τὰ γράφει ὁ περίφημος Νίτης στὸ ἔργο

γυρεύοντας νάντληση στὸν ὅποιο δύναμη γιὰ τὸ μαρ-
τύριο ποὺ θάρχει τὴν ἀλλη αὔγη, έμα λελέγουν
τὰ κοκόρειχ. Μὲ τὸ πρωΐνὸν νυχτέρι ἔρχονται ἡ δική
της σειρά. Ἡ χωριάτισα ἀποκαμψιένη ἀποθραύδεις
μὲ τὸν πατέρα, τάβαζε πῶν μπονώρχ μὲ τὴν κόση
του. Ἡ ἡδονή της ήταν νὰ γκρινιάζῃ, ἡ ἀπόλαυψή
της νὰ ταιρπάλη καὶ νὰ στορμπάῃ. Μὲ τὸ μακχρίτη
ἄντρα της δὲν ἔγινε πολὺ καιρὸ μαζί ὥστε νὰ ξε-
θυμάνουν τὰ σερέφρα νεύρχ της. Μακριὰ ἀπ' αὐτὸν
τρώγονταν μὲ τὴν ψυχοπαίδᾳ της. Ἐνα διὸ χρόνια
ποὺ τὸν εἶχε στὰ στερ.ά κοντά της ἀπόστρατο πρίν
νὰ πεθάνη, δοκίμασε καὶ μ' ἐκεῖνον τὸ ἕδρο σύ-
στημα, μὰ τάβρηκε πολὺ γρήγορα μπαστούνια Στὴ
διοίκητη τοῦ μεταβότικοῦ ποὺ πέρχεται τὴν πιὸ
πολλὴ ζωὴ του διοχαγός; Παπαδόγούλας εἶχε λα-
βει πείρα τῆς παιδγαγικῆς δύναμης τοῦ βιώρ-
δουλα. Τ.ν κρέμασε λοιπὸν ἀπάνω ἀπ' τὸ κρε-
βατί, κατὼ ἀπ' τὸ κόνιομα καὶ δίπλα στὰ συζυ-
γικὰ στεράνια κ' ἔτοι τὴ λίγη ζωὴ, ποὺ τοῦ χάρισε
δ θεὸς στὰ οὔτερνά μὲ τὴ γυναίκα του, πέρασε μέλι
καὶ γάλα. Στὴν κούλια ὄμως βούρδουλα δὲν εἶγε
κ' ἡ χήρα τοῦ μακχρίτη λοχαγοῦ μπορούσε νάλωνίζη
ἔλευτερα. Ἐκαψε κιόλα δ θεὸς κι ἀφορμὲς ἔδω δὲν
ἔλειψαν καὶ δὲν ἔλειπαν διλέγνα.

του εἰς Ἰδεῖς δὲ τὸν Αὐτορωπόν τούτον ποὺ τώρα τελευταῖα είδε τὸ φῶς. Οἱ Μπράντες, ποὺ ἀναφέρει, είναι δὲ περί- φημοις Δανὸς κριτικὸς ποὺ τὸ μεγάλο του χαραχτη- ριστικὸ γνώρισμα είναι δῆλο τοσοῦ πώς καθιερώνει τις ἀναγνωρισμένες δόξεις σὰν τὸν Σκιξπῆρο, ἀλλὰ πώς πρώτος διαλαλεῖ τις δόξεις δταν πρωτανατέλνουν, καὶ οἱ πολλοὶ ἀρνοῦνται τὴν χάρην τους· τις δόξεις σὰν τὸν Ἰψεν καὶ σὰν τὸ Νίτσε.

Οποιος θέλει νὰ πάρῃ μυρουδιά ἀπὸ τὶς μεγάλες ἴδεις τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλοσοφίας, σὲ κάθε τους κύκλο, καὶ σὲ ποιὸ δρόμο βρίσκονται σὴ μερχ, να μίζω πώς δὲ θὰ εἶναι κακὸ νὰ παρακολουθῇ τὰ βελικὰ τῆς «Βιβλιοθήκης ἐπιστημονικῆς φιλοτοφίας» ποὺ βγαίνουν τὸ ἑνα 'ὕστερ' ἀπὸ τὸ ἄλλο, ἀπὸ τὸ γάλλο ἔκδοτη 'Ερνέτο Φλαμμαριών στὸ Παρίσι. Μέσα ἔχει δημοσιευτήκει, ἀνάμεσα σὲ ἄλλα, τὰ πολύχροτα βιβλία τοῦ μεγάλου μαθηματικοῦ Πιουχναζέ γιὰ τὴν «Τρόπθεση στὴν Ἐπιστήμη» καὶ γιὰ τὴν «'Ἄξια τῆς Ἐπιστήμης»· Ἐκεῖ πρόσθαλε δὲ ἐπαναστατικός σοφὸς Λευπόν, ποιο καινούριος δρέμουν: χαρακεῖ μὲ τὸ αξετύλικα τῆς Σληγᾶ καὶ μὲ τὸ «Ξειτύλικα τῆς Δύναμης», καθὼς καὶ μὲ τὴν «Ψυχολογία τῆς 'Ανατροφῆς». Ἐκεῖ δινατὸς βιολόγος Νταντὲκ πολεμεῖ τὶς προσπάθειες τῶν θρησιευτικῶν καὶ μιτχρυτικῶν φιλόσοφων μὲ τὰ συνθετικά του ἔργα «'Απὸ τὸν 'Ανθ. ὡπο στὴν Ἐπιστήμη» καὶ μὲ τὴν «Ἐπιστήμη καὶ τὴ Συνειδητοῦ». Ἐκεῖ δὲ ξακουσμένος φιλόσοφος Βουτρούς ἔδωκε τὸ πιὸ νέο του ἔργο γιὰ τὴν «Ἐπιστήμη καὶ τὴ θρησκεία στὴ οὐγγρεvous φιλοτοφία» καὶ δὲ καθηγητὴ Λιχτεμπερέζ, συγγραφέχει ὥραιότατων μονογραφιῶν γιὰ τὸ Νίτσε, τὸ Βέγνερ, τὸ Γκαϊτε, τὸν 'Αιν: ἔκει δημοσιεύει τὸ συγγρυμά του γιὰ τὴ «Νέα Γερμανία», μιὰ εἰκόνα στὴν ἐντέλεια τῆς χώρας σ' διες τὶς ἴδεις καὶ σὲ δλχ τὰ ζητήματα τοῦ καιροῦ. Αὐτὰ γιὰ τούς φίλους τοῦ βίβλου καὶ τῆς μελέτης

Ἡ ἔδια φωνή, ποὺ κοίμιζε τὸ βράδυ τὸν πρώτην ἐπαρχο, ἦταν πάλι τὸ τραγούδι τοῦ κορυδαλῆν ποτὸν ἔμπνούσε. Τόσο συνήθισε σ' αὐτῷ, ποὺ ἀν ἔλειπε κάνα πρωΐ, ἦταν σὰ νὰ παραβιάζονταν ἐν' ἡθρῷ ἀπ' τὸ καταστατικὸ τῆς κούλικης, σὲ νάλειπε ἀπὸ τὸν αὐγὸν καφὲ ἡ ζάχχη, ἡ φωτιὰ ἀπ' τὸ τέλος ἢ τὸ ρέμι ἀπ' τὸ παγούρι. Ὁ Θώμος; Κρνιάς ἥτχε τῆς συνήθειας ἀνθρώπους. Τὰ χωρατά του ὑστεραστὸν καφενὲ ἐ ὥαχαν γιὰ τοὺς φίλους του τὴ συνθισμένη χάρη κ' ἡ μχστιχχ ἐ ἡ γύρο στὰ μπχακάλικα, πρὶν τὸ φγύι, θάταν χωρίς ούσια. "Αν θλιβούνταν κάποτε ἀπ' τὴ γκρίνια τῆς γυναικειότητού, θλιβούνταν περσότερο γιὰ τὴ Φρόσω. Πολλὲ φορές, ἐκεῖ ποὺ σκότωντε τὴν ὥξι μὲ τοὺς φίλους τὴν στοχαζούνταν νὰ τρών στὴν κούλια βουβῆ τοὺς κκτακέρχλους τῆς θειᾶς κ' ἔχανε γιὰ μιὰ στ γυμνή τὴν δρέση του μὰ δέο δέ μπορούσε νὰ τῆς δώσει κύτσος καμιὰ βοήθεια, πάσχγιζε νὰ τὸ ζεχνάν. Η Φρόσω ἀπ' τέλλο μέρος συλλογιούνταν τὸν πατέρο καὶ λυπούνταν. Τὸν ἔβλεπε νὰ γέρνη τὸ κερόκλι στὶ βρισιές τῆς θειᾶς καὶ μάτωνε ἡ καρδιά της. Ὁραιοὶ ματιές πατέρα καὶ κόρης ἐσμιγαν, φανέρωναν καὶ διὸ τὸ ἔδιο αἰσθημα. Κ' οἱ δυὸ υπέρερεαν ἀπὸ τὸν ἔδιο πόνο, καθένας μὲ τὸν τρόπο του. Κ' οἱ δυ

τὴν ἕδικ τὴν καρδιά του, πιὸ περνῷ ἀπὸ μπροστά του, μέσα σ' ἓνα κόκκινο ντόμινο, τυλιγμένη μ' ἓνα φαρμακερὸ φίδι. "Αντρες, γυναικες, δοῦλοι, δλο τριγυρίζουνε φυρώντας μάσκες αἰνιγματικές. 'Ακόμα καὶ οἱ ἄρχοι τῆς μουσικῆς ποὺ σκορπίζονται ἀπὸ τὴν δρχήστρα, κι αὐτοὶ φτάνουνε σταύτιά του ἀλλοιώτικοι, δυσκολογώνταςτοι. 'Απὸ γλυκειές μελῳδίες ποὺ τόσο τις εἶχε ἀγαπήσει, ἀλλάζειν καὶ γίνεται σὰ μιὰ μουσικὴ κολασμένη. Οι μαύρες προσωπίδες τὸν τριγυρνοῦνται καὶ κάνουνε γὰρ ύποφέρη δι Λορέντζος κάθε εἴδους βασανιστήριο. Τὸν πιάνει τρέλλα, τοῦ περνῶνται ἀπὸ τὸ νοῦ λογῆς ὑποψίες. Τάχα νὰ είναι γνήσιο παιδί του πατέρα του; 'Η μητέρα του δὲν παραδόθηκε σ' ἓνα σταυλίτη; Κ' ἔχαρνα, ή φοβερώτερη ἀπ' ὅλες τις προσωπίδες, μιὰ ποὺ παρουσιάζεται σὰ νὰ είναι δι σωτίας τοῦ οἰκοδεσπότη, καὶ τοῦ κόβει τὸ δρόμο. 'Ο ἄρχοντας Λορέντζος βγάζει τὸ σπαθί του καὶ τρυπᾷ τὸ σωτίκ του, ποὺ ὕστερα φανερώνεται πώς είναι δι σατανᾶς. Τόνε κηδεύουνε μεγαλόπρεπα. Γυρμένος δι-σίκοδεσπότης ἀπάνου στὸ νεκροχράββατο τοῦ ἔχυτοῦ του, μιλεῖ μυστικά, λυπητέρα, καὶ τραγικά, μὲ τὴν καρδιά του τὴν ἕδια. Τὸ δράμα ἔχει κι ὁμορφιὰ καὶ κάποιο φιλοσοφικὸ μεγαλεῖο. 'Ο συγγραφέας του μάς τὸ ἐξηγεῖ. 'Αλληγορία, μᾶς λέει. 'Ο πύργος είναι ἡ ψυχή. 'Ο κύριος τοῦ πύργου, δι ἀνθρώπως. Οι παράξενες μάσκες οἱ λογῆς ἀπόκρυφες δύναμεις ποὺ κυριεύουνε τὴν ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ποὺ δι ἀνθρώπος δὲν μπορεῖ νὰ ξεσκεπάσῃ τὰ μυστηριά τους. Πολὺ κακλά. 'Αλλὰ τὸ δράμα, πιὸ πολὺ βραχνάς, παρὰ ποίημα. Πιὸ τὸ θέα, λίγο ἀττικὸ φῶ;. Διγάκι δέρα.

K *

А. П. ТАККОПОУДОУ

△ PAMATA

Ι - ΖΩΝΤΑΝΟΙ ΚΑΙ ΠΕΘΑΜΕΝΟΙ

?=Ω ΑΣΩΤΟΣ

3—ΟΙ ΑΛΥΣΙΔΕΣ

Πουλιούνται στὸ γραφεῖο τὸν Νουμόν· ἀ δραχμές τὰ τρία. Μονάχα οἱ «Ἀλυσίδες», τρεῖς δραχμές Στὶς ἐπαρχίες καὶ στὸ ἔξωτερον στέλνονται δίχως παραπλανιστὸν ἔξοδο γιὰ τὰ ταχυδρομικά.

Μαρτυρεῖ τὴς ιδίας μνήμας, οὐν εὐκεκάλι πολύτρωμό ἀπὸ πουθενά, ἀπὸ κανέναν τρόπο.

Κατόπιν η ζωή περνούσε κακά ψυχρά και οι περνούσε ίσως μὲ τὸν ἔδιον τρόπο, θά καταπραύνε ίσως κ' ἡ χωριάτικα μὲ τὰν καιρό, ἀνὴ δημητρίνα κ' ἡ σχολαρχίανα κ' ἡ ὑπουριαρχίανα κ' οἱ ἄλλες φιλενάδες της; δὲ φλογίζονταν ἀπὸ τὸν ἔδιο ζῆλο τῆς ἀλήθειας καὶ δέσμυμπούσχν τὸν ἀγώνα της για

«Ο υπομοίερχος κατι είχε ἀκούσει μα δεν
είδε τι κάτι μα βόλει διανομή π.

τόλες για να μη βάλη εἰκότερες.»
«Νέα μήνυμα κάνε τον κόσμο γιαν τη φερη
πτίτι του!»

«Δέν ἐπρεπε νὰν τὴ παραδεχτῆσι στὴν κούλια!»
«Νὰν τὴ διώξης ἀποδὼ μιὰ ὥρ' ἔχριτερα!»
«Φοβέριξε τὸν πῶ; Ήτα φίληγες καὶ βλέπεις πῶς
τὴ διώχνει στὴ στιγμή; Ήτα τὴ στοχαστῇ τὴ σύν-

Συμβούλευχν οἱ φιλενέδες τὴν χωριάτισα. Καὶ γιὰ φοβέρα τὸ πρωτοξεῖστόμισε κι αὐτὴ στὸν ἄρχοντα τῆς κούλιας. Μή τούτος δὲν τὸ πέπτετε καὶ